

mes pròdiga ab artificis que ab gracias esculp-torals; vanitosa, idealista, mofeta; y aixó que no tenia empresa ni pera confeccionars sa propia indumentaria, ni sabia explicarse la possibilitat de que un dia anyorés lo que ara malversaba... Mes perseguint un fi concret també: pescar un marit capás de realisar tots los impossibles que sa ment forjava ab ilusoria candidés, perque aixis ho havia somniat ab éxtassis temptador...

¡Qué vegadas en Quimet havia estat á punt de enjegarlos á passeig á tots plegats, cansat de tanta maularia! Afortunadament sabia dominarse y procuraba allunyar desseguida tal pensada, puig que ab los temps crítichs que correm—deya ell—era precis tenir molta cordura, ja que una petita reflexió, encar que feta ab tota la oportunitat, podia aminorarli las mesadas al esser considerada indiscreta per la rabiola de las sevas mestressas... Perque en Quimet també había format sos plans; retingut com era també borejava un ideal: estimava á la seva Tuyetas ab tota la efusió de son cor.

—Escolta, Ramón—digué un dia ab certa amabilitat al aixecarse de taula la senyora María.—Crech que no t' oposarás á que la nostra noya vagi á passar un altre temporadeta á Ciutat?

En Ramón quedà com si vegés visions. Acostumat com estava á que aquestas passejadas fossin, com aquell qui diu, més aviat realisadas que consultadas, naturalment li vingué de nou, y no atrevintse á contestar per duptar de son propi oído, procurá dissimular fent veurer que estava distret ab lo mocador que li havia caygut á terra, tot boy pensant:

—¿Si ho haurás entés malament?

Mes com que la senyora María, ab motiu d' aquest viatge tenia ja fets per anticipat bastants gastos, tant perque l' Elvira pogués presentarse ventatjosament, com pera demostrarne més abundancia de la que en realitat ja 'n quedava—perque així ho exigia el cop de gracia final—insistí melosament ab la pregunta, cuadrantse devant d' en Ramón y fent veurer que l' hi arreglava la corbata pera millor dissimular la seva contrarietat al no haver obtingut resposta:

—Bé, digas ¿oy que ja ho vols que la nostra Elvira vaja un' altre temporadeta á Ciutat? ¡Ah, ha, ja veig que sí!—continuá tota esperansada la senyora María.—¡Aixis m' agrada, que sápigas interpretar be 'ls desitjos de nostre ben estar! ¿Qué ja 'n estás enterat? ¿Qué ja 'n saps alguna cosa?... ¿Qué pot ser has averiguat los móvils de ma constant preocupació—afeigi tota riallera.—No 'm sab greu, no,

millor. Pero ¿de que rius?

—Que no veus que m' estás fent pessigollas al coll?—Digué tot de un plegat en Ramón, esclifint gran rialla.

—¡Que n' ets de tarambana—replicá ab viva l' senyora María—ves are ab que surt! ¿Que no ho veus que parlo en serio? ¿No has meditat altre cosa que aquesta? ¿No ho saps coneixer que totas mas augunias y tots mos desvetllaments van encarrilats á conseguir la felicitat de nostre filla, preparantli un porvenir brillant y desahogat!

—Bueno, si, vaja—digué 'n Ramón per dir alguna cosa.

—¡Y es clar, home!—continuá mes suavizada la senyora María.—Per aixó moits aconteixements son fills de la gran oportunitat. ¿Veus? precisament are es quan estich més esperansada. ¡Si á Barcelona ja l' esperan á la nostre filleta! ¡Si semblará que hi arriba la reynal!

—¿Donchs que vols dir que anirá de serio ab aquell tinent de caballeria? ¿Vols dir que no serán panyos calents com altres vegades, ab altres tan bons partits?

—¡Y are, burrango!—interposá desseguida la senyora María, preveyent la finalitat de la interrupció del seu marit.—¡No cridis lo mal temps, prou que ve sense demanarlo! ¡Ay mare, talment sembla que tant tú com aquestas quatre vahines envejosas gosen en posar dificultats á fi de que la meva Elvireta haja de quedarse per vestir Sants!

—No, no; no es aixó,—digué 'n Ramón—ja saps que jo també ho vull poguerla casar. Lo que hi ha es que ho faria d'altre manera. ¡Que no fan per mi tant *cumplidus*, vaja!

La senyora María, que altres vegadas ab la seva impetuositat hauria semblat una exalació, procurá desentendres de la indirecta y ab la expressió mes festiva que li fou possible digué:

—Mira Ramón, las ocasions deuen aprofitarse quan passen. Es cert que fa algún temps que á casa 's fa un extraordinari, mes aixó ja ho veus tu mateix, no 's malgasta res, lo precis y prou. ¿Y quin es la mare que pot fer menos volguent casar á sa filla estimada y única, que es la nina de 'ls seus ulls? Además, Ramón tú saps molt bé que qui no sembla no cull y per lo tant es indispensable allargar l' últim esforç, perque en aquest mon, tot te la seva compensació... Y vaja, digas; quan veurás á la teva filla del braç ab en Tónico, ab aquell aire, ab aquella magestuositat, ab aquell gust y refinament peculiar tant sols á n'els joves distingits y amorosos com ell ¿no donarás per ben empleadas las horas de insomni que